

Chương 2

Hạ Lan Phiêu nhìn Tiêu Mặc, bên môi hé lộ nụ cười âm độc. Nàng nhớ tới mỗi hận lần trước bị hắn hạ lệnh quất roi, hai tay nàng bóp chặt cổ họng hắn, thật muốn bóp cho hắn chết tươi. Thế nhưng, đúng vào lúc nàng chuẩn bị giết Tiêu Mặc, trái tim bất ngờ giật một cái, cuối cùng không còn quyết tâm ra tay độc ác. Trong lòng Hạ Lan Phiêu, dường như có một âm thanh đang ngăn cản nàng làm vậy, sức mạnh to lớn, khiến nàng không cách nào kháng cự.

Hạ Lan Phiêu, là cô sao? Là cô ngăn cản tôi giết hắn sao? Hắn đối xử với cô như vậy, vì sao cô vẫn muốn che chở cho hắn? Lẽ nào, cô yêu hắn...

Không, nàng không thể để hắn chết. Hắn hạ được nàng nha, mạng nhỏ của nàng còn đang trên tay hắn.

Hạ Lan Phiêu nhớ ra, chán nản thở dài, theo thói quen thử dò xét hô hấp của Tiêu Mặc, nhưng lại kinh dị phát hiện hô hấp của hắn vô cùng yếu ớt, sắp ngừng thở.

Cái gì? Chẳng lẽ hắn muốn chết sao? Tiêu Mặc hắn không phải là đồ vật, tốt xấu gì cũng là một mạng người, nàng không thể khoanh tay đứng nhìn hắn chết ở trước mặt nàng được. Coi như là... hy sinh nụ hôn đầu tiên của nàng ở thế giới này vậy...

Hạ Lan Phiêu nghĩ tới, thử thăm dò hô hấp của Tiêu Mặc, sau đó ấn lên ngực hắn bốn lần. Nàng bóp mũi hắn, nâng cằm hắn lên, từ từ thổi khí vào trong miệng hắn. Môi Tiêu Mặc thật mỏng, thật lạnh, thật mềm. Giữa môi và răng hắn có hương hoa sen, khiến cho Hạ Lan Phiêu lưu luyến không dứt, cũng khiến nàng vô thức đỏ mặt. Nhưng mà, bất kể nàng hô hấp nhân tạo thế nào, Tiêu Mặc vẫn cứ ngủ mê man, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Sao vẫn còn chưa tỉnh? Chẳng lẽ hô hấp nhân tạo vô dụng sao? Không, nàng không thể bỏ mặc hắn chết. Mặc dù nàng cũng không biết tại sao...

“Dậy, dậy.” dưới tình thế cấp bách Hạ Lan Phiêu ra sức tát vào mặt Tiêu Mặc: “Người không thể chết được. Người chết rồi ta phải làm sao bây giờ? Mau tỉnh lại.”

Không biết là do trời cao nghe được khẩn cầu của nàng hay là do cái tát của nàng có tác dụng, Tiêu Mặc cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại. Hắn vừa mở mắt, liền thấy Hạ Lan Phiêu đang vén tay áo tay in năm ngón tay lên trên khuôn mặt tuấn tú của hắn, gương mặt cũng đau nhức. Vừa thấy Tiêu Mặc tỉnh lại, Hạ Lan Phiêu cuống quýt ngừng tay, ngượng ngùng cười nói: “Hoàng thượng, người tỉnh rồi?”

MD (=Mẹ kiếp), hắn làm chi mà không tỉnh lúc nàng hô hấp nhân tạo cho hắn, cứ nhằm lúc nàng đang đánh hắn thì tỉnh. Nàng... Thật là quá xui xẻo...

“Hoàng thượng, không phải ta cố ý đánh ngươi, là ta đang cứu ngươi đó, ngươi hiểu không?” Hạ Lan Phiêu cuống quýt giải thích, có chút áy náy sờ lên mặt Tiêu Mặc: “Mặt của ngươi... có đau không?”

Ngón tay cô, chậm rãi lướt qua gương mặt hơi sưng đỏ của Tiêu Mặc, trên mặt tràn ngập sự áy náy. Tiêu Mặc nhìn sâu vào cô, đột nhiên há mồm cắn ngón tay cô.

“Á!” Hạ Lan Phiêu liếc mắt kêu to, nước mắt lưng tròng: “Đau quá. Sao tự nhiên lại cắn ta?”

“Ngươi bảo mặt ta đau hay không đau?” Tiêu Mặc thản nhiên nhìn nàng.

“Đương nhiên đau...” Hạ Lan Phiêu cười làm lạnh: “Nhưng mà ta là vì cứu ngươi. Được rồi, sao tự nhiên ngươi lại té xỉu bên cạnh đầm sen? Ngươi...”

Hạ Lan Phiêu chưa kịp nói hết. Đúng lúc này, nàng nghe thấy một tiếng hát. Tiếng hát này, hình như là từ phương xa truyền đến, nghe không rõ nội dung, nhưng làn điệu của nó nhẹ nhàng réo rắt thấm thiết đến tận cùng, làm cho người ta nghe xong là muốn rơi lệ.

“Ai đang hát vậy?” Hạ Lan Phiêu vô thức đứng lên.

“Không được nghe.”

“Cái gì?”

Tiêu Mặc không nói nữa, chỉ một tay che đi lỗ tai Hạ Lan Phiêu. Tay Tiêu Mặc rất lớn, cũng rất thô ráp, cọ xát lên làn da non mềm của Hạ Lan Phiêu, gây đau một chút, cũng gây chút cảm giác khác thường. Hạ Lan Phiêu ngơ ngác nhìn hắn, mặt vừa vặn đỏ lên. Mà đúng lúc này, Tiêu Mặc đột nhiên ôm chặt ngực, đau đớn rên lên. Hạ Lan Phiêu nhìn chăm chú vào ngực hắn, rốt cục phát giác nó đang không ngừng chảy máu, máu tươi nhuộm y phục màu hồng của hắn càng thêm tươi đẹp.

“Ngươi... Bị thương”

Hạ Lan Phiêu sợ hãi kêu một tiếng, nắm quần áo Tiêu Mặc cởi ra, cũng đem vòm ngực rắn chắc của hắn bại lộ ngoài không khí.

Nàng vừa nói, vừa vô thức xé ra một mảnh vải từ trên quần áo mình, cẩn thận băng bó vết thương của Tiêu Mặc, ngăn máu tươi chảy tiếp. Thế nhưng, ngay khi tay nàng chạm đến cơ ngực Tiêu Mặc, hô hấp của Tiêu Mặc đột nhiên càng lúc càng dồn dập, bắt lấy tay nàng, trong mắt tràn đầy sự lạnh lùng cùng... sát khí.

“Ngươi làm gì thế!” Hạ Lan Phiêu hoảng sợ, vùng vẫy muốn giãy tay ra: “Mau buông tay! Ta không thích ngươi chạm vào ta!”

“Câm miệng.”

Tiêu Mặc nhìn Hạ Lan Phiêu, sát ý trong mắt càng đậm. Ngay lúc hấn định một chưởng kết liễu người đã phá vỡ bí mật lớn nhất của này của hấn, thì hấn nghe thấy tiếng đám thị vệ đang vội vã đuổi đến chỗ mình.

“Hoàng hậu, đa tạ ngươi đã cứu Trẫm. Bây giờ, thỉnh Hoàng hậu đã giúp thì giúp cho trót, cùng Trẫm diễn một vở kịch đi.” Tiêu Mặc thu tay về, môi khê liếm vành tai Hạ Lan Phiêu, hô hấp thì nóng bỏng khiến cho mặt nàng đỏ hồng: “Hoàng hậu, Trẫm không muốn ai biết Trẫm bị thương, ngươi hấn phải biết làm thế nào.”

“Hả?”

“Ngoan ngoãn nghe lời, hoàng hậu của Trẫm.”

Tiêu Mặc nói xong, nhẹ nhàng hôn lên môi Hạ Lan Phiêu, sau đó một tay ôm Hạ Lan Phiêu vào trong lòng, xé quần áo ngươi, khiến cho nửa bả vai nàng lộ ra trong bóng đêm.

“Ngươi...”

Hạ Lan Phiêu còn chưa kịp kêu sợ hãi, đã thấy xa xa có một đám thị vệ thần sắc ngưng trọng vội vã chạy tới. Chúng đang chuẩn bị cầm đao kiếm chĩa vào bọn họ, nhưng trong khoảnh khắc nhận ra thân phận của họ thì sắc mặt đỏ lên, chính tề quỳ rạp xuống đất: “Hoàng thượng, hoàng hậu, chúng thần đang đuổi theo tên trộm xông vào cấm cung, không biết...”

“Không nhìn thấy Trẫm và hoàng hậu sao? Còn không mau cút đi?” Tiêu Mặc biến sắc.

“Dạ, dạ....”

Bọn thị vệ mặt mày liếc nhìn nhau, vội vã rời đi, khuôn mặt ửng đỏ trong bóng đêm cũng thấy rất rõ. Hạ Lan Phiêu ngơ ngác nhìn họ, nhìn vết máu trên mặt đất, nhìn Tiêu Mặc, thắc mắc: “Sao họ lại đi cả vậy?”

“Vậy ngươi cho rằng chúng có lá gan xem chúng ta hoan hảo sao?” Tiêu Mặc lạnh lùng cười.

“Cái gì?”

“Đến ngày mai thôi, chuyện Trẫm ở đầm sen mời gọi Hoàng hậu hấn là sẽ truyền khắp toàn cung. Như vậy, cũng sẽ không có ai biết chuyện Trẫm bị thương. Hoàng hậu, đỡ Trẫm đi Phượng Minh cung, nhân thể mời thái y kê ra vài vị thuốc cầm máu.”

“Vậy... Vậy ta viện có gì yêu cầu thuốc này?”

“Hoàng hậu quyền rũ động lòng người, khiến cho Trẫm khó có thể tự kiềm chế, khó tránh khỏi làm hoàng hậu bị thương. Hoàng hậu mất máu quá nhiều, cho nên cần thuốc cầm máu. Chẳng lẽ, còn phải để Trẫm nói rõ ràng hơn nữa sao?”

Tiêu Mặc nói, trên khuôn mặt lạnh băng trước sau như một vẫn là ý cười nhàn nhạt. Nhưng Hạ Lan Phiêu không biết tại sao, đột nhiên nàng rất muốn cởi giày, đập vào khuôn mặt anh tuấn ấy của hắn.

Được rồi. Tới ngày mai, tất cả mọi người đều sẽ biết nàng cùng hoàng đế làm chuyệ xằng bậy ở bên cạnh đầm sen, còn đổ nhiều máu như vậy. Mặc dù nàng đúng là không biết xấu hổ, nhưng nàng thật không nghĩ tới gã nam nhân này còn không biết xấu hổ hơn cả nàng. Nàng quyết định rồi nàng căm ghét hắn.

“Hoàng hậu, đỡ Trẫm đi Phượng Minh cung nghỉ ngơi.”

“Dạ, Hoàng thượng.” Hạ Lan Phiêu rầu rĩ nói.

Thật đúng là quan lớn một bậc đê người chết! Thật đúng là hảo tâm không có hảo báo! Thật đúng là nông phu dữ xà!(1)

(1)Thành ngữ xuất phát từ truyện về người nông dân và con rắn, người nông dân thấy một con rắn ngủ mê vì bị rét lạnh, cẩn thận sưởi ấm cho nó, con rắn tỉnh dậy thấy người nông dân, để phòng vệ nó cắn ông 1 nhát chết tươi. Minh chú thích đoạn này vì nó vừa có nghĩa như thành ngữ trước, thậm chí còn đã kích nạng nề hơn, lại khá tương tự với tình huống Hạ Lan Phiêu gặp phải, Tiêu Mặc cũng như con rắn độc ngủ say bên đầm sen, Phiêu thánh mẫu của chúng ta vô tình đi ngang và chịu vạ . T__T

Sao nàng lại tốt bụng như vậy, cao quý như vậy, coi việc giúp người làm niềm vui như vậy chứ? Sớm biết rằng cái giá phải trả cho việc cứu người là bị ức hiếp sỉ nhục, đáng ra nàng phải để cho hắn chết luôn ở đây cho rồi.

Hạ Lan Phiêu thâm mắng trong miệng, nhưng cũng không dám biểu hiện cái gì ra ngoài. Nàng chỉ có thể để thân hình mảnh mai của mình gánh chịu toàn bộ sức nặng của Tiêu Mặc, bước từng bước gian nan đi về Phượng Minh cung.

Tiêu Mặc rất cao, Hạ Lan Phiêu mới mười lăm tuổi chỉ cao đến ngực hắn, trọng lượng cơ thể hắn không phải một thiếu nữ mười lăm tuổi chưa luyện qua võ nghệ có thể chịu nổi. Nhưng nàng, chỉ cần chặt răng kiên cường chống đỡ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bình thản lạnh nhạt tràn đầy quật cường. Nàng không hề biết, trên con đường dài đằng đẵng này, Tiêu ác ma vẫn thâm thúy nhìn nàng chăm chăm, khóe môi tràn đầy nụ cười nhàn nhạt mang ý bỡn cợt và dò xét.

Người này... Có đúng là hoàng hậu của hắn không?

Mặc dù nàng có tiếng xấu, nhưng hắn vẫn khăng khăng muốn kết hôn cùng nàng chỉ có như vậy, mới có thể ngăn chặn miệng lưỡi thế gian, mới có thể lấy được thứ ấy... Nhưng nàng đến tột cùng là người thế nào? Rốt cuộc là tâm cơ thâm trầm, hay là phóng đảng ác độc như nàng vẫn tỏ ra thường ngày?

Hạ Lan Phiêu... Nàng thật đúng là hành sự cổ quái. Hắn thật sự không ngờ tới nàng lại giả vờ không nhận ra hắn, lại còn cố ý tát hắn. Tuy rằng nàng không

còn như trước, tuy rằng có chút không nỡ, nhưng nàng đã biết bí mật của hắn, thì nhất định phải chết.

Tiêu Mặc cười nhạt, ngửi được mùi hương thoang thoang phát ra từ người Hạ Lan Phiêu, chỉ thấy khuôn mặt trước mắt người hắn tựa như hoa sen thanh lệ mà mê người. Môi hắn dừng lại ở sau gáy Hạ Lan Phiêu, hơi thở nóng rực mà xa lạ, khiến cho Hạ Lan Phiêu không tìm được mà rụt cổ lại, toàn thân cũng sồn da gà.

Á nha, biến thái. Không có việc gì hà hơi vào cổ nàng làm gì chứ? Chẳng lẽ hắn định xuống tay với một người còn chưa dậy thì hết như nàng sao? Quả là biến thái mà.

Hạ Lan Phiêu nuốt nuốt nước miếng, quyết định coi Tiêu Mặc đang hít hà thành quỷ thổi hơi, cương quyết không liếc nhìn hắn lấy một cái. Còn Tiêu Mặc thì đang bình tĩnh quan sát vẻ mặt nàng, đột nhiên cảm thấy đêm nay thật sự đẹp.

Vẻ mặt này rất thú vị. Rõ ràng rất sợ hãi, rõ ràng rất không tình nguyện, nhưng nàng vẫn như thể hy sinh vì đại nghĩa mà dịu hắn, cực lực tránh tiếp xúc thân thể với hắn. Nếu như đúng là Hạ Lan Phiêu mà hắn biết, hắn phải nhân cơ hội này lấy lòng hắn, dụ dỗ hắn mới đúng. Rốt cục là điều gì khiến nàng ta thay đổi lớn như vậy? Hay là, nàng ta là giả mạo...

Tiêu Mặc nghĩ đến đây, đôi đồng tử nguy hiểm co lại, nhấp nháy sáng lên, trong bóng đêm tựa như một con mèo đẹp đẽ mà tà mị. Cuối cùng khi họ đã đến Phượng Minh cung, Hạ Lan Phiêu cẩn thận đỡ hắn đi vào tấm cung của mình, không để bất kỳ ai phát hiện sự khác lạ của Tiêu Mặc. Đương lúc nàng thở phào một hơi, định rời đi, Tiêu Mặc lại bắt lấy tay cô.

“Người.... người.... người..... muốn làm gì?”

Hạ Lan Phiêu thấy ánh mắt hắn tựa như thấy được nước lũ hay thú dữ. Nàng giống như một con nai con cảnh giác, ánh mắt trong sáng, khiến cho Tiêu Mặc hơi giật mình. Song, hắn vẫn tiếp tục bình tĩnh nói: “Ồ lại, hầu hạ Trẫm nghỉ ngơi.”

Gì á, hoàng đế quả nhiên bắt đầu biến thân thành sắc lang rồi. Tuy rằng nữ nhân thời đại này đều lập gia đình sớm, nhưng sao nàng có thể ở trong hoàn cảnh nguy hiểm cùng một phòng với nam nhân xa lạ thế này chứ? Hắn ăn sạch nàng thì làm sao giờ? Không đúng, hắn hình như là phu quân của nàng ... Mà như vậy cũng không được.

“Thần thiếp chân tay vụng về, sợ rằng hầu hạ không chu toàn, hay là để Tử Vi đến hầu hạ Hoàng thượng đi.” Hạ Lan Phiêu lấy lòng nhìn Tiêu Mặc.

“Trẫm không muốn ai khác biết chuyện Trẫm bị thương. Tử Vi đến hầu hạ cũng được thôi, đợi giết nàng ta sau là được.”

“Đừng. Cứ để ta... Ta sẽ hầu hạ.”

Lại một hồi yên ắng.

Trong cung điện đèn đuốc sáng trưng, hai người vốn nên là vợ chồng, vốn nên tin tưởng lẫn nhau, yêu nhau say đắm lại cứ thế nhìn nhau, người nào cũng không mở miệng nói chuyện. Trong mắt họ đều có sự cảnh giác, có sự dò xét, chỉ duy nhất tình yêu là không có. Tiêu Mặc thản nhiên nhìn ánh nến chập chờn: “Hoàng hậu nói rất đúng, một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng.”

“Dạ, dạ.”

Thái y về mặt đỏ bừng lui ra ngoài, còn Hạ Lan Phiêu thật muốn gào lên một tiếng xông tới, liều mạng với tên hoàng đế cảm thú bị thịt kia người chết ta sống.

Này nhá! Tiêu Mặc, đầu óc của ngươi rớt cục cấu tạo thế nào hả? Lẽ nào ngươi muốn ngày mai bọn cung nhân hăng hái bùng bùng thảo luận tinh thần kính nghiệp của ta sau khi cùng ngươi đã hợp đồ nhiều máu xong còn chiếm lấy ngươi không buông sao? Chẳng lẽ ngươi không biết ta đã có tiếng xấu rồi hay sao? Để thế, chắc chắn sẽ bị đám phi tử của ngươi lập hội hại chết! Lệ trào...

Hạ Lan Phiêu oán hận nhìn Tiêu Mặc, nhưng cuối cùng vẫn không dám nói cái gì, chỉ cúi đầu không ngừng vụn vẹo góc áo. Tiêu Mặc nhìn vẻ mặt phong vân biến ảo của nàng mà buồn cười, rất muốn tiếp tục đùa giỡn với nữ nhân có phản ứng thú vị này, nhưng trong họng trào dâng đầy mùi tanh tươi. Y nhẹ nhàng lau chùi vết máu nơi khóe miệng, chậm rãi cởi quần áo đã nhuộm đầy vết máu, lộ ra cơ thể rắn chắc hữu lực.

“Ngươi định làm gì?” Hạ Lan Phiêu theo bản năng thụt lùi vài bước.

“Hoàng hậu từng trải với vô số người, chẳng lẽ không biết Trẫm muốn làm gì sao?” Tiêu Mặc nở nụ cười với khuôn mặt đầy vẻ bình tĩnh.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì!” Hạ Lan Phiêu sắp bị dọa cho khóc.

“Băng bó cho Trẫm.”

“Hả? Oh.”

Hạ Lan Phiêu thâm mắng trong lòng bản thân suy nghĩ xấu xa, ngoan ngoãn lấy nước sạch tẩy rửa thân thể cho Tiêu Mặc. Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nàng tẩy rửa vết thương trước ngực Tiêu Mặc tay vẫn hơi run.

Vết thương thật đáng sợ. Dài như thế, sâu như thế, chắc là rất đau. Nàng không phải thầy thuốc chuyên nghiệp, thao tác cũng vụng về, hẳn nhất định rất đau... Nhưng mà, tại sao hẳn lại bình tĩnh nhìn nàng như vậy, giống như không hề bị thương chút nào, ánh mắt còn dương dương tự đắc như vậy? Chẳng lẽ cái vết thương này chỉ thoát nhìn đáng sợ, thật ra không đau một chút nào?

Hạ Lan Phiêu nuốt nuốt nước miếng, theo bản năng ấn nhẹ lên ngực Tiêu Mặc một cái, mà người sau vẫn không có bất kỳ biểu tình gì. Ngực Tiêu Mặc rất rắn chắc, sau khi nhẹ nhàng ấn vào bắp thịt nhanh chóng nảy lên, cảm giác rắn

chắc trắng mịn cũng khiến cho mặt Hạ Lan Phiêu bắt giác đỏ lên. Nàng nhanh nhẹn rắc thuốc bột lên vết thương vừa sâu vừa dài của Tiêu Mặc, cẩn thận từng li từng tí quán băng sạch cho hắn, người đã đầm đìa mồ hôi. Còn Tiêu Mặc, vẫn một mực yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, đột nhiên khẽ nở nụ cười: “Tay người vì sao lại run?”

“Ta sợ làm đau người.” Hạ Lan Phiêu vô thức nói.

Tieu Mặc yên lặng. Hạ Lan Phiêu lại ác độc thâm nghĩ.

Được rồi, chỉ có nàng là con cóc thôi. Tại sao nàng cứu hắn đến cả câu cảm ơn cũng chưa được nhận, ngược lại còn tự đẩy mình càng sa vào vũng bùn sâu hơn?

Hạ Lan Phiêu, đây là kết quả cho việc mày xen vào chuyện người khác. Tiêu Mặc hắn cũng đâu quan tâm đến sống chết của chính hắn, mày quan tâm làm cái gì? Mày đúng là quá ngu ngốc

Hạ Lan Phiêu rầu rĩ cầm thìa chứa nước thuốc đen như mực đút vào miệng Tiêu Mặc, trong lòng tràn đầy khoái cảm nghĩ ra trò đùa ác. Còn Tiêu Mặc, lại ngoan ngoãn uống thuốc. Nước thuốc tỏa ra ngoài không khí hơi nóng và thứ mùi khiến người ta tởm lợm, nhưng trên mặt Tiêu Mặc không có bất kỳ biểu tình nào.

“Người... không thấy đắng sao?” Hạ Lan Phiêu cuối cùng cũng hỏi.

“Rất đắng.”

“Vậy mà người còn uống nhanh thế!”

“Thuốc là để cứu mạng, không phải dùng để nhấm nháp. Nếu như vì đắng mà không uống, ta sẽ chết.”

Tieu Mặc bình thản cười nhạt, gương mặt tái nhợt dưới ánh nến lúc sáng lúc tối. Dù cho bị thương, dù cho suy yếu cần người chăm sóc, nhưng sự kiêu ngạo và dũng dung của hắn vẫn không giảm bớt chút nào. Hạ Lan Phiêu ngây ra nhìn Tiêu Mặc, khẽ thở dài một tiếng, rốt cục nói: “Ta lấy cho người chút mứt kẹo ăn cho đỡ đắng.”

“Không cần. Khi quen với vị ngọt rồi, sẽ không chịu được vị khổ vốn phải chấp nhận. Vậy nên, không cần.”

Tieu Mặc bình tĩnh nói, cơn mệt mỏi bắt đầu gặm nhấm từ từ. Hắn tự lấy chăn ấm cho mình, yên lặng chìm vào giấc ngủ, nét mặt bình thản tựa như một đứa trẻ trong trắng thuần khiết. Hạ Lan Phiêu ngồi ở bên giường, ngắm nhìn tỉ mỉ khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Mặc, nhớ tới nụ hôn nhẹ thoáng qua bên cạnh

đầm sen kia, mặt cũng đỏ lên. Có điều, nàng rõ hơn ai hết nam nhân này dưới bề ngoài cao quý lạnh nhạt có một tâm hồn tàn nhẫn biết chừng nào.

Tiêu Mặc... Lần đầu tiên gặp mặt, người ban cho ta ba mươi roi, làm gãy tay phải ta, khiến ta nửa tháng không cách nào xuống giường; Lần thứ hai gặp mặt, người cứ thế yếu ớt té xỉu trên mặt đất, cùng sắc sen ngợp trời hòa thành một khối. Ta cứu người, nhưng người lại cắn ta. Ta biết rõ, nét tươi vui trong đôi mắt người tràn ngập giá buốt, ở trong lòng người ta cũng chỉ là một nữ nhân hèn mạt có chút giá trị lợi dụng mà thôi. Người không yêu ta, ta cũng không yêu người, nhưng chúng ta vẫn phải ở chung một chỗ...

“Haiz, thật muốn rời đi.” Hạ Lan Phiêu thì thào: “Không cần biết đi đâu, miễn rời đi là được. Mình nhớ nhà...”

Khi Hạ Lan Phiêu mở mắt ra lần nữa, đã là giữa trưa ngày hôm sau. Nàng tạo hình chữ đại (大) nằm trên giường, ở trên giường lớn thư thái duỗi lưng một cái, lăn qua lăn lại giống như con mèo con, cuối cùng cũng hoàn thành trình tự nằm lì trên giường cần thiết mỗi ngày của bản thân. Nhưng ngay khi nàng rốt cục thỏa mãn nhô đầu ra khỏi chăn, chợt nhìn thấy một bóng hình quen thuộc đang ngồi ở trước bàn, dương dương tự đắc uống trà Bích Loa Xuân mà nàng đã giấu kỹ.

Buổi trưa ấm áp, sắc xanh của trà cùng dung nhan tuyệt mỹ của nam nhân ấy tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp. Hạ Lan Phiêu ngơ ngác nhìn, còn gã thì mỉm cười mở miệng nói với nàng: “Rốt cuộc người là ai?”

“Hà?”

Hạ Lan Phiêu kinh ngạc nhìn Tiêu Mặc, trong lòng đột nhiên trào dâng một loại cảm giác sợ hãi khó tả. Tay chân nàng lạnh ngắt, rất muốn xuống giường ngay bây giờ, rất muốn bỏ chạy khỏi nam nhân tựa như ác ma bên người. Thế nhưng, Tiêu Mặc đi tới trước giường, siết chặt lấy tay nàng, làm cho nàng không thể nhúc nhích.

“Đau...”

Lực tay của Tiêu Mặc rất lớn, gần như bóp nát đầu khớp xương Hạ Lan Phiêu, đã để lại trên cổ tay mảnh khảnh của nàng vết bầm đỏ sẫm. Hạ Lan Phiêu đau đến chảy cả nước mắt, liều lĩnh nhằm ngay cánh tay Tiêu Mặc mà há mồm cắn xuống. Răng của nàng như đang trả thù cắn lên cánh tay cường tráng của Tiêu Mặc, giữa môi và răng tràn đầy mùi máu tanh nhàn nhạt. Hạ Lan Phiêu cảm phần nhìn Tiêu Mặc vẫn đang giữ vẻ thản nhiên, thật hận không thể quẳng hẳn cho đám hủ nữ đem hẳn đi xoay vần. Gian một vụn lần a một vụn lần. Thế nhưng, Tiêu Mặc không quan tâm đến vết thương trên cánh tay, vẫn nắm chặt cổ tay nàng, hỏi lại lần nữa: “Rốt cuộc người là ai?”

“Ta là Hạ Lan Phiêu!”

“Người nói dối”. Ngực Tiêu Mặc quán băng, cánh tay chảy máu tươi, tiến từng bước về phía nàng, tựa như Tu La tuần mỹ mà đầy sát ý.

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì? Ta đã nói rồi, ta đúng là Hạ Lan Phiêu! Chi là, trên người ta có xảy ra chút chuyện, chút chuyện nho nhỏ... Đây, ngươi đang làm cái gì? Á phi lễ!”

Tiêu Mặc không thèm để ý Hạ Lan Phiêu đang gào thét hoảng sợ, nhanh chóng xé quần áo của nàng xuống. Cơ thể trắng nõn của nàng thoáng cái đã phơi bày trong không khí, có chút lạnh lẽo mà run rẩy. Hạ Lan Phiêu theo bản năng che kín bộ ngực của mình, thế nhưng Tiêu Mặc đã nhanh hơn cô một tay xé luôn cái yếm hồng của cô, ánh mắt chăm chăm nhìn xoáy vào vết bớt hình con bướm trên ngực nàng, cười lạnh một tiếng: “Ngay đến cái này cũng có thể làm giả được?”

“Không phải giả! Ngươi... Ngươi muốn làm gì!”

Tiêu Mặc không để ý đến Hạ Lan Phiêu đang đau đớn vùng vẫy, một tay nắm lấy bộ ngực phẳng lì của nàng. Ngón tay hắn chạm rãi lướt qua vết bớt trên ngực Hạ Lan Phiêu, ngờ vực nhìn nàng: “Không phải... được vẽ ra?”

“Ngươi thật bệnh hoạn. Cút đi!”

Hạ Lan Phiêu liêu lĩnh gào to với hắn, lệ đã rơi đầy mặt. Nàng run rẩy mặc quần áo lên người, nhưng do quá mức phẫn nộ và kinh hãi, chỉ choàng qua loa quần áo lên người. Vào lúc nàng đang run rẩy cả người mặc quần áo, Tiêu Mặc đột nhiên cầm đám quần áo thừa lên, giúp cô khoác lên người từng cái một. Hai đồng tử của hắn, cuối cùng cũng có thêm chút ít cảm xúc: “Ngươi thật sự là Hạ Lan Phiêu?”

Hạ Lan Phiêu không trả lời. Nàng lặng lẽ đứng dậy, lau khô vệt nước mắt trên mặt, trầm lặng đi về phía ngoài cửa. Tiêu Mặc yên lặng nhìn dáng vẻ bi phần gần chết của nàng, lạnh nhạt nói: “Ngươi là người đầu tiên có gan dám phản kháng Trẫm.”

“Ngươi cũng là người đầu tiên hành hung ta!”

Mẹ nó, cái thá gì! Không phải chỉ là một tên hoàng đế thói tha sao, nàng thật đúng là không thèm sợ hắn. Tên hoàng đế này lớn lên là cái dạng chó đội lốt người, sao có thể động một tý là cởi quần áo người ta? Nàng thật sự không nên cứu hắn. Tiêu Mặc, có gan ngươi giết ta đi. Ta trái lại rất muốn xem ngươi có cái lá gan này không.

Hạ Lan Phiêu căm hận nhìn Tiêu Mặc, vẻ mặt khiêu khích, thật hận không thể liêu mạng với Tiêu Mặc đến ngươi chết ta sống. Hắn rất bức bối nhìn khuôn mặt Hạ Lan Phiêu dần dần trút bỏ sự tức giận, mỉm cười: “Phát tiết xong chưa? Ngươi có biết không, chỉ bằng hành động vừa rồi của ngươi đối với Trẫm, ngay lúc này Trẫm đã có thể giết ngươi.”

“Vậy thế ngươi giết đi nếu như ngươi không sợ cha ta mưu phản”.

“Nhưng là, ngoại trừ ngươi ra, nhà Hạ Lan vẫn còn một người con gái khác. Ngươi hành xử không đoan chính, còn dám cả gan tổn hại long thể Trẫm, nếu

như Trầm giết người, bất kể là Thái hậu hay là Hạ Lan Thụy, cũng không có ai dám nói với Trầm nửa câu không phải hoàng hậu có tin hay không?”

Tiêu Mặc bình tĩnh phân tích lợi hại cho Hạ Lan Phiêu biết, nghe hẳn nói làm trên người nàng đã mồ hôi lạnh ròng ròng. Nhưng mà, dù thế nào nàng vẫn không muốn lộ vẻ nhát gan trước mặt gã nam nhân này, cố nén sợ hãi trong lòng, uốn thẳng ngực, nghĩ một đằng nói một nẻo mà nói: “Vậy người giết ta là được rồi.”

“Được.”

Tiêu Mặc bình thản đáp lại, hẳn rút đoản kiếm trong tay áo ra. Ánh sáng lạnh lẽo của đoản kiếm như kim châm vào mắt Hạ Lan Phiêu, nàng vô thức nhắm hai mắt lại, trốn tránh nỗi sợ hãi và đau đớn khi đối diện cái chết. Tiêu Mặc buồn cười nhìn nữ nhân trước mặt mình rõ ràng rất sợ hãi, nhưng lại bừng bình không chịu cầu xin tha thứ, nhớ tới nụ hôn ngập tràn hương hoa sen của nàng, nhớ tới sự dịu dàng của nàng khi băng bó cho hẳn, một tay hẳn ôm nàng vào trong lòng. Tiêu Mặc nhẹ nhàng hôn lên bờ môi lạnh lẽo của Hạ Lan Phiêu, ở trên môi nàng dùng sức cắn một cái, Hạ Lan Phiêu bị đau suýt nữa sợ hãi kêu ra tiếng.

“Người... Người làm cái gì?”

Áiii, hoàng đế này thuộc giống chó sao? Sao lại suy bại đến cảnh giới cắn nhau rồi? ☹(̄ ̄ ☹)

“Vậy là, chúng ta huề nhau. Trầm bỏ qua cho người lần này, nhưng Trầm tuyệt đối sẽ không cho người có cơ hội xúc phạm Trầm lần nữa. Nếu muốn sống, cẩn thận chọn cho bản thân lập trường nên có. Mấy ngày nữa Thái hậu sẽ hồi cung, người phải hiểu thứ gì nên nói thứ gì không nên nói. Còn nữa, nếu như người còn tiếp tục bèn mảng đến gần Lãnh Tuyên điện, Trầm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

Tiêu Mặc hôn môi Hạ Lan Phiêu, thật ấm áp, nhưng lời nói của hẳn lại lạnh như băng vậy. Hẳn khẽ liếm vết thương trên môi Hạ Lan Phiêu, bàn tay và cái cổ mảnh khảnh của nàng. Tiêu Mặc chỉ cần hơi dùng chút lực, Hạ Lan Phiêu đã có thể biến mất trước mắt hẳn. Thế nhưng, hẳn chẳng qua chỉ muốn thưởng thức biểu tình phong phú trên khuôn mặt Hạ Lan Phiêu, mỉm cười buông tay:

“Hoàng hậu nghỉ ngơi cho khỏe, Trầm đi trước. Nếu hoàng hậu buồn chán, có thể gọi thêm Hạ Lan đại nhân vào cung, hưởng thụ niềm vui cha con đoàn tụ. Còn nữa, phần ngực của hoàng hậu quả thực quá phẳng, Trầm sẽ ban cho hoàng hậu thêm một ít dược thiện tẩm bổ nếu hoàng hậu không có việc gì làm, nên chú tâm vào dung nhan của mình thì tốt hơn. Bằng không, Trầm sẽ mất mặt.”

dược thiện: đồ ăn có tác dụng chưa bệnh, tẩm bổ, làm từ thuốc

Tiêu Mặc nói xong, cực kỳ bình tĩnh đẩy cửa phòng ra, rời khỏi Phượng Minh cung. Tình trạng vết thương của hẳn chỉ là mới xử lý sơ qua, mỗi một

bước đi trên đường, đều giống như giẫm lên lưỡi dao, đau đớn như kim châm muối sắt. Thế nhưng, hắn vẫn mỉm cười, lấy từ trong ngực ra mảnh lụa tơ tằm, khẽ lau chùi bàn tay và vết thương của mình, sau đó ném thẳng mảnh lụa xuống đất, giẫm qua nó, không hề liếc mắt nhìn nó một cái.

Người phụ nữ dơ bẩn nhà Hạ Lan... Người, không có tư cách chạm vào thân thể Trầm. Mặc dù không rõ tại sao người lại muốn cứu Trầm, nhưng Trầm cũng sẽ không cảm kích người. Người là con gái Hạ Lan Thụy, cho nên người phải chết... Tiêu Mặc lạnh lùng thâm nghĩ.

Phượng Minh cung.

Ha, đùa giỡn nàng sau đó ghét bỏ nàng đáng người không đẹp. Làm người không thể vô sỉ như vậy. Nếu như thời gian có thể quay ngược, nàng nhất định phải thừa lúc hắn hôn mê cầm con dao thủ tiêu hắn luôn, tránh để hắn còn sống mà gây họa cho nhân gian. Nàng thật muốn bóp chết hắn...

Hạ Lan Phiêu nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ tới khuôn mặt đáng đánh đòn của Tiêu Mặc, trong lòng sớm đã thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà hắn một vạn lần. Phụ thân đang muốn mưu phản, hoàng đế muốn áp chế ông ta, mà nàng chẳng qua chỉ là một cái khế ước để hai bên tạm thời duy trì giai đoạn hòa bình, một vật thể chấp mà thôi. Vậy nên, hoàng đế sẽ không quan tâm nàng đẹp hay xấu, trung trinh hay hạ tiện...

Khó trách Hạ Lan Phiêu lại đi tìm nam sủng, nàng ấy cố ý cầm sủng lên đầu hoàng đế. Có lẽ, nàng ấy đã không thể chịu nổi cuộc sống trước sau đều là địch, bơ vơ không chỗ dựa như thế. Nhưng vì sao nàng vẫn cảm thấy nàng ấy đang tận lực chọc giận hoàng đế, tận lực muốn chết...

Hạ Lan Phiêu khe khẽ thở dài, nhìn bầu trời sáng trong ngoài cửa sổ, chỉ thấy trong lòng rối loạn, sợ hãi mà bất lực. Nàng lặng lẽ đi tới trước gương trang điểm, lấy ra lụa tơ tằm nhẹ nhàng lau chùi vết thương trên môi, đau như kim châm. Còn Tử Vi thì yên lặng đứng sau lưng nàng, vẻ mặt buồn bã, cũng không còn líu lo như ngày thường.

“Tử Vi, người vào đây lúc nào?” Hạ Lan Phiêu mạnh mẽ nâng cao tinh thần, mỉm cười nhìn Tử Vi: “Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

“Bởi vì, nô tỳ lo nướng nướng...”

“Lo ta làm sao?”

“Hoàng thượng đánh người thì phải.”

...

“Không có đâu.” Hạ Lan Phiêu cười vô cùng thoải mái: “Chẳng là đêm qua Chúng ta chỉ là hơi bị mãnh liệt thôi.”

“Nướng nướng, người việc gì phải vậy? Lão gia bức người hãm hại Hoàng thượng, Hoàng thượng bức người hãm hại lão gia, người không muốn giúp ai, chỉ đành đắc tội hai bên! Theo nô tỳ thấy, chi bằng theo lão gia...”

Tử Vi không có nói gì thêm nữa. Hạ Lan Phiêu âm thầm giật mình, chỉ thấy nha đầu có vẻ ngoài ngây thơ thanh thuần này trong lòng cũng có bí mật lớn lao. Nàng hít sâu một hơi, giả bộ thờ ơ nói:

“Nói cũng phải. Hoàng đế hận ta thấu xương, mà cha dù sao cũng là cha, sẽ không xuống tay tàn nhẫn với ta. Nếu như thật sự phải giúp một bên, ta sẽ đứng về phía cha. Tử Vi, ngươi thấy có đúng không?”

“Đương nhiên rồi! Nương nường cuối cùng cũng có thể nghĩ thông suốt, thật sự là quá tốt! Nương nường, nô tỳ thật tâm hy vọng người có thể bỏ xuống mọi thứ, người có thể hạnh phúc...”

Tử Vi chân thành nhìn Hạ Lan Phiêu, trong ánh mắt ngập tràn niềm vui và mong đợi sâu sắc. Hạ Lan Phiêu chỉ thấy gánh nặng trên vai trong chớp mắt lại nặng thêm rất nhiều, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề nhắc lại. Tử Vi tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của Hạ Lan Phiêu, có chút tự hào nói:

“Lão gia đã đánh bại quân xâm lược Trầm quốc rồi, hiện đang trên đường về nước, thái hậu không lâu sau đó cũng sẽ hồi cung. Vậy là, nương nường cuối cùng cũng không còn bơ vơ không chỗ dựa rồi.”

Thật sao? Chỉ sợ là một cơn ác mộng cùng phân tranh khác đang đến gần... Hạ Lan Phiêu mỉm cười.

Tieu Mặc tới thì oanh oanh liệt liệt, đi lại lặng yên không một tiếng động.

“Đúng vậy. Càng không ngờ được ả lại có thể không biết liêm sỉ, dụ dỗ Hoàng thượng ngay bên đấm sen. Đây nào phải chuyện một tiểu thư khuê các có thể làm được? Quả đúng là xướng kỹ! *đi điếm* Thật là thấp hèn”

“Chẳng thế mà người ta lại gọi ả là ‘tiện hậu’? Hạ Lan Phiêu không tuân thủ phụ ngôn, hạ tiện phóng dãng, chết một trăm lần cũng đáng. Thật không hiểu nổi loại nữ nhân thấp hèn như vậy sao vẫn chưa chết đi? Nàng ta trừ việc mang họ ‘Hạ Lan’ ra, có chỗ nào bì được với Thục phi nương nường? Nương nường mới là ứng cử viên xứng đáng nhất cho ngôi vị hoàng hậu”

“Các tỷ muội chớ nên nói bừa. Hạ Lan Phiêu dù không là cái gì, cũng là tiểu thư nhà Hạ Lan, Hoàng thượng xem trọng mặt mũi thừa tướng cũng chỉ đành âm thầm nhin xuống. Bọn cung biết lòng trung thành của các người, nhưng để kẻ có tâm nghe được cũng không tốt. Vì thứ ti tiện kia, không đáng.”

Hôm nay Thục phi mặc áo dệt tơ tằm sắc xanh, trên đầu cũng chỉ cài trâm ngọc bích cùng màu, không còn lộng lẫy chói mắt như ngày xưa, nhưng lại có một vẻ đẹp khác thanh lệ uyển chuyển. Lúc này nàng ta đang cùng đám phi tần

xung quanh cao giọng đàm tiếu, thần thái phi dương, thanh tú xinh đẹp khiến cho người ta không có can đảm nhìn thẳng. Nhưng chỉ có bờ môi xinh đẹp đỏ tươi kia, nói ra những lời ác độc làm cho người ta không dám tin, cũng làm cho trái tim Hạ Lan Phiêu không nhịn được run lên, cơ hồ ngay cả hơi sức để đứng cũng không còn.

Ti tiện? Chẳng lẽ đây chính là tên của nàng, danh hiệu của nàng sao? Người ta xuyên qua đều được muôn vàn sủng ái, tòi nhất cũng là một nương nương bị thất sủng trong lãnh cung, nhưng nàng vì có gì lại gặp phải người chủ như thế này.

Đại tiểu thư Hạ Lan Phiêu, rốt cuộc vì sao cô phải cảm sùng hoàng đế hả! Tôi thật sự là...

Hạ Lan Phiêu ngây ngẩn nhìn Thục phi, nhớ tới thù hận giữa nàng và Thục phi, vô thức run lên, vội vàng cúi đầu, hy vọng nàng ta sẽ không nhận ra mình. Còn Thục phi đang lướt qua nàng, đột nhiên nhíu mày: “Cung nữ này, thấy bốn cung cũng không biết quỳ xuống xin thỉnh an sao? Thật là quá vô lễ!”

“Đúng vậy, thật vô lễ! Người là người cung nào?”

“Phượng Minh cung.” Hạ Lan Phiêu tức giận nói.

“Hơ, thật đúng là con tỳ nữ ti tiện! Chủ nào tở nấy, đúng là thấp hèn như nhau!”

Lời nói ác độc như thủy triều tràn vào lỗ tai Hạ Lan Phiêu, mà nàng cuối cùng cũng nổi giận rồi. Nàng ngẩng mạnh đầu, rất muốn cãi nhau một trận thật lớn với họ, nhưng lại gắng gượng nuốt giận.

Không được, nàng phải nhẫn nại. Nàng đang bị cấm túc, nếu để họ phát hiện nàng một mình xuất cung chắc chắn sẽ phải chịu hình phạt nặng hơn nữa. Nàng muốn để mọi người trong cung quên đi sự tồn tại của nàng, buông lỏng cảnh giác, như vậy mới có thể thoát đi.

Hạ Lan Phiêu, mày nhất định phải nhẫn nại. Mày có thể là được

Nhưng nàng không biết rằng, trong nháy mắt kia ngay khi nàng vừa ngẩng đầu lên, Thục phi đã nhận ra nàng. Thục phi không ngờ hoàng hậu luôn luôn lộng lẫy kiêu ngạo vậy mà lại mặc y phục cung nữ, cầm nhánh cây bản như thế đứng ở ngự hoa viên, cơ hồ không thể tin được vào hai mắt của mình. Thế nhưng, nàng ta nhanh chóng tỉnh táo trở lại, cười lạnh nói: “Một cung nữ cũng dám vô lễ với bốn cung, thật đúng là ăn gan hùm mật gấu! Hôm nay bốn cung tâm tình đang vui, nên không tính toán với người mau cút đi.”

“Nương nương thật là thiện tâm.” Có người lấy lòng cười nói: “Tiện tỳ như vậy, thật đáng kéo vào bạo thất!”

“Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ cô ta tốt xấu gì cũng là tỳ nữ của tiện hậu kia, thôi thì cho cô ta chút tình mọn đi. Còn không mau cút?”

Thục phi đắc ý vênh váo nhìn Hạ Lan Phiêu, Hạ Lan Phiêu đành phải nhẫn nhịn cúi đầu đi về trước. Đứng vào lúc nàng đi ngang qua Thục phi, Thục phi đột nhiên vươn chân sang, khiến nàng bị vấp ngã thật mạnh xuống đất.

“Ồ, sao ngươi bất cẩn vậy? Coi quần áo trên người ngươi bẩn hết rồi kìa. Hay là để bọn cung đỡ ngươi đứng dậy nhé!”

Thục phi nói, rồi giả vờ định tới đỡ Hạ Lan Phiêu, sau đó một cước giẫm lên tay nàng. Nàng ta dí chân vừa nhanh vừa mạnh, Hạ Lan Phiêu chỉ cảm thấy bàn tay mình đau nhói, đau đớn khiến nàng gằn như sợ hãi mà thét lên. Tay nàng vì bị Thục phi giẫm vào đã nhanh chóng sưng lên, dường như nàng đã nghe thấy tiếng khớp xương bị gãy. Thế nhưng, nàng không hề la lên, chỉ đứng dậy, lẳng lẳng nhìn Thục phi, trong mắt không nhìn ra chút cảm xúc nào.

“Sao ngươi lại nhìn bọn cung như vậy?” Thục phi hơi mát tự nhiên: “Bọn cung chỉ ‘không cần thận’ giẫm một cước vào ngươi, con tiện tỳ này ngươi dám nhìn bọn cung như vậy?”

Hạ Lan Phiêu lẳng lẳng nhìn Thục phi, vẫn không nói gì. Nàng không để ý đến tiếng thì thầm và cười trộm xung quanh, nhẹ nhàng phủi bụi trên váy, tay đã đau như bị kim châm. Sự im lặng của nàng khiến cho các phi tần đều có chút kinh ngạc, Thục phi cũng thấy hơi bị khó mà xong chuyện.

Sao ả lại yên lặng như vậy? Chẳng phải ả nên khóc nháo, chẳng phải nên khóc khóc lóc om sòm sao? Vậy mới phù hợp với tác phong trước nay của ả! Nhưng tại sao ả không khóc không nháo, thật bình tĩnh giống như chưa từng xảy ra chuyện gì?

Không, Hạ Lan Phiêu mặc dù không để ý thân phận giả trang cung nữ, mặc dù không có được trái tim của Hoàng thượng, nhưng nàng ta dù sao cũng là hoàng hậu, cũng là con gái quyền thần. Nếu như nàng ta cáo trạng chỗ Thái hậu, chắc chắn nàng sẽ không gánh nổi. Bây giờ, nàng đánh cũng đã đánh, trút giận cũng trút giận rồi, làm sao để kết thúc mọi chuyện? Nếu lúc này nàng ta mà bộc lộ thân phận, Thục phi quả thật không biết nên làm thế nào cho phải...

Không, nàng ta không thể, nàng ta cũng không dám. Mặc dù có thái hậu làm chỗ dựa, nhưng nàng ta chỉ là một nữ nhân hạ tiện phóng đảng, không có đầu óc mà thôi. Nhưng khi nhìn vào ánh mắt lạnh lạnh của nàng Thục Phi lại thấy sợ hãi. Thứ cảm xúc này không nên thuộc về nàng, Thục phi kiêu hãnh như vậy. Sao có thể bại bởi con ranh ấy?

Thục phi nghĩ đến đây, chỉ thấy dũng khí một lần nữa lại quay về thân thể cô ta. Cô ta ưỡn thẳng ngực, đang định đặt lại câu hỏi, tiếp tục khiến Hạ Lan Phiêu nhục nhã, lại nghe thấy một tiếng nói ôn hòa vang lên sau lưng: “Xảy ra chuyện gì?”

“Thần thiếp tham kiến An Vương!”

Mắt thấy An Vương tựa như trích tiên từ rừng cây nhẹ nhàng lướt tới, mọi người cùng quỳ xuống hành lễ. Thục phi mát tự nhiên cúi đầu xuống, còn Hạ

Lan Phiêu thì vẫn đứng thẳng, ngạo nghễ nhìn An Vương từ từ đi về phía cô. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt Hạ Lan Phiêu vẫn bình thản như vậy, thậm chí hơi nhếch nhác bản thủ, nhưng toàn thân cô toát ra khí thế bình tĩnh và quyết đoán mà Tiêu Nhiên chưa bao giờ được thấy. Tiêu Nhiên ngẩn ra, sau đó nhẹ nhàng cười với Thục phi: “Cung nữ này không tìm được đường về cung, bôn vương đưa nàng về, thế nào?”

“Nếu An Vương đã mở lời, thần thiếp đương nhiên tuân mệnh. Có điều hy vọng An Vương khuyên bảo vị cung nữ này cho tốt, để nàng đừng có tùy ý chạy loạn, cũng nhận thức rõ thân phận bản thân mới được.” Thục phi nhìn Hạ Lan Phiêu, lạnh lùng nói.

Thục phi hành lễ với Tiêu Nhiên, sau đó dẫn theo cả đám phi tần rời đi. Tiêu Nhiên thở dài một tiếng, đưa Hạ Lan Phiêu tới bên hồ, tự mình dùng nước sạch trong hồ rửa sạch vết thương chong chóng chất trên bàn tay cô. Động tác của hắn vẫn dịu dàng như thế, giống như Hạ Lan Phiêu là con búp bê làm bằng thủy tinh vậy. Mặt Hạ Lan Phiêu đã đỏ bừng, còn Tiêu Nhiên cuối cùng cũng mỉm cười hài lòng: “May là không bị thương đến gân cốt.”

“Tại sao lại cứu ta?” Hạ Lan Phiêu ngờ vực hỏi.

“Cái gì?”

“Tại sao lại cứu ta? Ngài phải biết, ta giả trang cung nữ xuất hiện ở ngự hoa viên, hắn đã có thể cho gã kia một lý do thích đáng để trừng phạt ta rồi. Tại sao ngài lại bỏ qua một cơ hội tốt như vậy?”

“Cô bị thương.” Tiêu Nhiên cẩn thận lấy ra khăn tay băng bó cho cô: “Tay cô mặc dù chưa bị thương tổn gân cốt, nhưng vẫn phải chăm sóc cẩn thận. Chốc nữa ta sẽ sai ngự y đến chữa trị cho cô.”

“Tại sao lại đối xử với ta như vậy? Ta chỉ là một nữ nhân đê tiện.”

“Không nên nói mình như vậy.” Tiêu Nhiên kiên định nhìn Hạ Lan Phiêu: “Ta tin, cô nhất định có nỗi khổ riêng...”

Hạ Lan Phiêu ngây ngẩn cả người.

Từ khi đến thế giới này tới nay, những khổ cực trách mắng mà nàng phải chịu đựng vốn dĩ đều không thuộc về nàng. Người ngoài đối với nàng không phải khinh thường thì là kính nhi viễn chi, chưa từng có người quan tâm nàng như thế, nói chuyện dịu dàng với nàng như thế. Hạ Lan Phiêu kinh ngạc nhìn khuôn mặt dịu dàng của Tiêu Nhiên, vành mắt đỏ lên, đột nhiên nắm chặt ống tay áo của Tiêu Nhiên, trong lòng cũng dâng lên một thứ hy vọng không nên có: “Vương gia, xin đưa ta ra khỏi cung được không? Ta không muốn tiếp tục ở đây nữa!”

“Cô muốn... xuất cung?” Tiêu Nhiên ngẩn ra, ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Cảm giác thương xót trong lòng hắn đối với Hạ Lan Phiêu từ từ tiêu tan, chỉ còn lại sự châm biếm vô hạn.

Xuất cung? Là định khóc lóc kể lể với lão thất phu Hạ Lan Thụy, hay là muốn lén hẹn hò cùng đám bề tôi thuần phục dưới váy nàng ta? Uổng công hắn vừa rồi còn thấy thương cho nàng ta, định bảo A Mặc đối xử tử tế với nàng ta hơn. Xem ra, nàng ta thật đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời...

“Phải! Mặc kệ là đến nơi nào cũng được, chỉ cần không phải ở hoàng cung. Ta thật sự không chịu nổi cuộc sống thế này nữa.”

“Nếu như nhớ nhà, có thể thỉnh cầu với thái hậu xin gặp mặt Hạ Lan đại nhân, coi như là làm tròn đạo hiếu.”

“Nhưng ta không muốn ở hoàng cung nữa! Nơi này quá bức bối, ta không thở nổi!”

“Chẳng lẽ nương nương vẫn còn tưởng nhớ đến đám nam sủng ở nhà?” Vẻ tươi cười của Tiêu Nhiên dần dần lạnh băng: “Nương nương vốn là kim chi ngọc diệp, là quốc mẫu của Đại Chu, chớ nên bôi nhọ bề hạ quá mức. Nếu như nương nương khư khư cố chấp, Tiêu Nhiên đành phải tiễn đám nam sủng này xuống hoàng tuyền, cũng xem như bảo vệ thanh danh của bề hạ.”

“Nam... Nam sủng?”

“Chẳng lẽ nương nương đã quên ngài đang chứa chấp hai mươi gã nam sủng ở ngoài thành?”

Tiêu Nhiên cười lạnh: “Tiêu Nhiên vốn không nên nói lời này, thế nhưng nương nương vẫn nên sớm phân rõ tình thế, lựa chọn lập trường cho bản thân mới phải. Hôm nay, Tiêu Nhiên chỉ cứu giúp một cô cung nữ cô độc bất lực, chứ không phải Hoàng hậu nương nương tôn quý, cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài. Nơi này cách Phượng Minh cung không xa, vì suy nghĩ cho danh dự của nương nương, Tiêu Nhiên xin cáo lui ngay tại đây.”

Tiêu Nhiên nói xong, cúi mình hành lễ với Hạ Lan Phiêu một cái sau đó rời đi mà không nói một lời, tốc độ biến đổi sắc mặt quá nhanh khiến cho Hạ Lan Phiêu xem đến là ngạן mục.

“Tất cả là đồ điên. Bất kể Hoàng thượng, Vương gia hay là các phi tần đều là đồ điên. Chẳng lẽ tôi muốn nuôi nam sủng sao? Chẳng lẽ tôi muốn trở thành kẻ bị người ta ghét sao? Tôi không được lựa chọn, tôi chưa từng được lựa chọn cái gì cả. Có ai nghĩ tới một mình tôi đến cái thế giới lạ lẫm này có bao nhiêu bất lực, bao nhiêu sợ hãi. Tôi nhớ nhà... Tôi rất muốn về nhà...”

Hạ Lan Phiêu khóc trong câm lặng, lặng lẽ đi về phía Phượng Minh cung. Cô không hề hay biết, lúc này Tiêu Nhiên đang lẳng lặng nhìn bóng lưng Hạ Lan Phiêu rời đi, tâm tình vẫn đang rối loạn. Hắn cũng không biết bản thân vì sao đã từng ghét cay ghét đắng hoàng hậu lại có thể giải vây, băng bó cho cô. Có lẽ, chính cặp mắt trong sáng bất lực kia của cô đã làm xao động tâm tư hắn, cũng có lẽ là vẻ mặt quật cường của cô khiến hắn đau lòng...

“Tiêu Nhiên, mi không được để cho nàng ta lợi dụng mi. Mi tốt bụng giúp nàng ta, nhưng nàng ta chỉ muốn lợi dụng mi để xuất cung gặp gỡ gian phu của thôi. Mi phải nhớ kỹ, nàng ta không phải nữ nhân nhu nhược gì cả, mà là một người nữ nhân ô danh. Mi nhất thiết không được mềm lòng.”

Tiêu Nhiên nhẹ giọng nói với chính mình, trên mặt khôi phục vẻ lạnh lẽ và dịu dàng như trước. Khi Hạ Lan Phiêu trở về Phượng Minh cung, Tử Vi kinh ngạc nhìn cô, gần như bật khóc thành tiếng. Cô run rẩy bắt tay vào giúp Hạ Lan Phiêu cả người nhếch nhác thay quần áo, rung rung hỏi: “Sao lại thế này? Là kẻ nào ức hiếp nương nương?”

“Ta không sao.” Hạ Lan Phiêu thản nhiên nói: “Chỉ bị thương ngoài da chút thôi. Hôm nay ta gặp An Vương, lại nghe ngóng được một ít tin tức... Tử Vi, không biết đám nam sủng của ta bây giờ sống thế nào? Hoàng thượng có làm khó họ không?”

“Họ bị xử tử cả rồi.”

“Ôi.” Hạ Lan Phiêu nhớ tới gã đàn ông diễm lệ, người đầu tiên mà nàng nhìn thấy khi đến thế giới này, lòng thoáng có sự mất mát: “Là hoàng đế hạ lệnh giết chết họ sao?”

“Không, là lão gia.”

“Biết rồi.”

Hóa ra, người giết hại những người đó không phải hoàng đế, mà là cha ruột của nàng ư. Ông ta đúng là lòng dạ độc ác... Xem ra, Hạ Lan Thụy có thái độ phản đối với chuyện Hạ Lan Phiêu bao dưỡng nam sủng, cấm sủng hoàng đế, thậm chí không tiếc giết người diệt khẩu, làm cho hoàng đế không cách nào lợi dụng chủ đề này gây sự.

Hạ Lan Phiêu, cuối cùng thì cô là cô gái kỳ quái bậc nào? Cô biết rõ ngay cả cha ruột cũng không đứng về phía cô lại còn công nhiên cấm sủng lên đầu hoàng đế, chẳng lẽ cô thật sự không sợ chết? Mà hết thấy những hậu quả này thì đều phải gánh chịu...

Hạ Lan Phiêu nghĩ tới đây, chỉ cảm thấy tâm trạng đi xuống, đến cả nói chuyện cũng không muốn. Tử Vi thấy thế, chỉ đành dè dặt an ủi:

“Lão gia làm như vậy cũng đều là vì suy nghĩ cho nương nương, bảo vệ nương nương. Thật ra, các công tử có thể chết đi như thế cũng không tệ lắm... dù sao vẫn còn tốt hơn là độc phát bỏ mình...”

“Độc được?”

“Chẳng lẽ nương nương quên rồi sao? Nếu như họ không ăn giải dược của nương nương đúng hạn, nhất định sẽ thất khiếu chảy máu, thông khổ mà chết đi, tốt hơn hết là chém đầu cho thống khoái.”

“Thật sao? Ta cũng quên rồi... Tử Vi, người 'trung thành' với ta như vậy, cũng là vì độc dược của ta sao?”

“Nô tỳ không dám!” Tử Vi cực kỳ hoảng sợ, cuống quýt quỳ xuống: “Nô tỳ đối với nương nương toàn tâm toàn ý, muôn vàn không dám...”

“Đi xuống đi.” Hạ Lan Phiêu chỉ cảm thấy mệt mỏi nói không nên lời: “Ta mệt, người đi xuống đi.”

“Vây tay của nương nương...”

“Ta không sao, không cần truyền ngự y. Đi đi.”

“Dạ, nương nương.”

Tử vi yên lặng cáo lui, chỉ cảm thấy Hoàng hậu nương nương mấy ngày gần đây thật sự thay đổi rất lớn. Nương nương trước kia, luôn lòng dạ độc ác, lạnh tựa băng sương, nhưng nàng bây giờ thường xuyên có bộ mặt ngây thơ dịu dàng...

Không, nàng không thể ôm ảo tưởng không đáng có với nương nương. Nếu như nương nương tức giận không cho nàng giải dược, nàng quả thật sống không bằng chết. Tính tình nương nương tốt hay xấu không phải phận làm nô tỳ như nàng đây có thể nhiều lời, mà nàng chỉ có thể hy vọng nương nương nảy sinh thiện tâm, để cho nàng sống lâu thêm vài ngày, đợi đến lúc có thể gặp gỡ Du Nhiên ca ca... Ôi...

Tử Vi nghĩ tới đây, nước mắt trào ra từng giọt từng giọt, trái tim cũng đau đến co quắp. Còn Hạ Lan Phiêu thì ngồi ngơ ngác một mình trong căn phòng tối đen, cuộn chặt mình lại.

Nàng... là một tội nhân.

Chả trách mọi người đều căm thù nàng như vậy, hóa ra hành vi của nàng hoang đường đến thế. Nàng không chỉ bao dưỡng nam sủng, cấm sủng lên đầu hoàng đế, còn dùng độc dược khống chế tự do của họ...

Mọi người đều hận nàng, không ai ưa nàng. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều là sự tồn tại không được hoan nghênh. Kiếp trước nàng có phần nhu nhược, còn bây giờ nàng ác độc hơn...

Chẳng lẽ đây là vận mệnh sao? Dù ở thời đại nào, cuối cùng nàng vẫn không thể đạt được tình thân và tình yêu mà nàng hằng chờ đợi? Không, nàng không thể nhận thua. Nàng không thể cam chịu để số mệnh sắp đặt. Mặc kệ Hạ Lan Phiêu trước kia là người thế nào, nhưng nàng có sự lựa chọn của nàng, nàng có nhân sinh của nàng. Nàng sẽ không hạ độc với những người vô tội này, cũng không vì tư dục của bản thân mà giam cầm nam nhân bên mình, phá hủy hạnh phúc của nhau. Nếu nàng đã trở thành Hạ Lan Phiêu, vậy thì, tội nghiệt của nàng ấy hãy để nàng trả đi...

Trong phòng, ánh nến lóe lên, Hạ Lan Phiêu cuối cùng cũng mơ màng chìm vào giấc ngủ. Lúc đang ngủ, dường như cô nghe thấy một khúc ca từ xa xa vọng đến. Tiếng ca ấy rất giống tiếng ca nghe được ở bên cạnh đầm sen, du dương khiến người mê mẩn, thê mỹ làm người thương tâm...

“Quá khó à.” Tử Vi sắc mặt tái nhợt: “Giữa đêm tối, ở đâu ra người hát chứ?”

“Ồ?”

Hạ Lan Phiêu hơi nhướn mày, thờ ơ liếc qua Tử Vi, không nói năng gì. Nàng chậm rãi uống trà, ánh mắt tập trung, nhưng nàng biết Tử Vi nhất định sẽ nói cho nàng biết sự thật. Quả nhiên, Tử Vi vẫn còn nhớ hành động của chủ nhân mình khi bị kẻ khác lừa dối, hít sâu một hơi, cắn chặt môi nói: “Kỳ thật nương nương không có nghe sai nơi có tiếng ca truyền tới ở trong khu cấm cung. Lãnh Tuyền điện. Nghe đâu, có ma quỷ lộng hành trong Lãnh Tuyền điện.”

“Ma quỷ?”

“Đa. Mặc dù Liên Thái phi đã qua đời, nhưng thường xuyên có người nghe được tiếng ca của hồn phách Liên Thái phi, chứng kiến hồn phách Liên Thái phi dạo chơi trong vùng phụ cận đầm sen... Nương nương, ngài chớ nên hỏi chuyện ở Lãnh Tuyền điện, nếu không thái hậu nương nương sẽ tức giận.”

“Ồm.” Hạ Lan Phiêu gật đầu: “Cám ơn người nói cho ta biết. Tử Vi, thức ăn sắp nguội hết rồi, mau ăn đi. Người mà từ chối, ta sẽ nổi giận.”

“Đạ...”

Tử vi khó xử ngồi xuống bên Hạ Lan Phiêu, vội vàng bới vài miếng cơm cũng không dám ăn tiếp, giống như đây là một cạm bẫy vậy. Hạ Lan Phiêu thấy thế, cũng không miễn cưỡng, chỉ sâu kín thờ dài trong lòng.

Con bé kia, cuối cùng cũng xa cách với ta rồi!

Không, thật ra Tử Vi vẫn luôn cẩn thận dè dặt, vấn đề phòng nàng nhiều hơn, chỉ có cố nàng đơn phương tình nguyện coi nàng ấy là bạn bè thôi. Nữ nhân lòng dạ độc ác, thanh danh bê bối như nàng đây, sao có thể có bạn bè? Nàng ấy trung thành với nàng, cũng chỉ vì ăn phải độc dược mà thôi... Nàng không thể tỏ ra yếu đuối. Nàng không thể để bọn hạ nhân biết nàng không phải Hạ Lan Phiêu người nắm giữ sống chết của chúng, cũng không thể để Hoàng thượng, Vương gia và thái hậu biết nàng không phải đứa con gái của quyền thần kia, càng không thể để cho “Phụ thân” của nàng biết nàng và ông ta không hề đồng lòng. Thật ra, yêu cầu của nàng rất ít nàng chỉ muốn sống sót, chỉ muốn rời khỏi cái hoàng cung quái quỷ này.

Lãnh Tuyền điện...

Nơi cách đầm sen rất gần, Lãnh Tuyền điện nơi có tiếng hát quý dị, mà tiếng hát ấy lại khiến gã nam nhân kia căng thẳng... Trong đó, rốt cuộc có cái bí mật gì đây...

Hạ Lan Phiêu nghĩ tới đây, hơi nheo mắt lại, tựa như một con mèo hiếu kỳ. Xế chiều, nàng đang ngủ trưa, thì Tử Vi đột nhiên chạy vọt vào phòng, ra sức trang điểm cho nàng, miệng nói:

“Nương nương, lão gia đã về! Người mau đứng lên! Nếu như lão gia thấy người quần áo lộn xộn, nhất định sẽ tức giận”

“Lão gia?” Hạ Lan Phiêu còn chút mơ màng.

“Phiêu nhi, cha đã về.” Một giọng nam trầm thấp đột nhiên vang lên sau lưng cô.